

Sygn. akt IV CSK 202/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa H. S.  
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 8 października 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.  
z dnia 13 listopada 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę  
1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu  
kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Z. uwzględniając apelację powódki zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i podwyższył zadośćuczynienie zasądzone na jej rzecz od strony pozwanej na podstawie art. 446 § 4 k.c. z kwoty 10 000 zł do kwoty 60 000 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, uznając w okolicznościach faktycznych sprawy taką kwotę za odpowiednie zadośćuczynienie za krzywdę spowodowaną śmiercią małoletniego wnuka powódki w wypadku komunikacyjnym.

W skardze kasacyjnej, opartej na zarzutach naruszenia art. 446 § 4 k.c. oraz art. 386 § 1 w zw. z art. 328 § 2 i art. 382 k.p.c., strona pozwana, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż w toku postępowania apelacyjnego nie została zrealizowana funkcja rozpoznawcza i kontrolna Sądu, których założenia i istota wyjaśnione zostały w uchwałach składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r. III CZP 59/98 (OSNC 1999/7-8/124) i z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07 (OSNC 2008/6/55) oraz z uwagi na treść wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów, których oczywiście błędnej wykładni dokonał Sąd Apelacyjny w kwestii „odpowiedniości” zadośćuczynienia oraz dopuścił się rażącego naruszenia art. 386 § 1 w zw. z art. 328 § 2 i art. 382 k.p.c. przez przyjęcie za własne ustaleń faktycznych i prawnych Sądu Rejonowego z jednoczesnym brakiem samodzielnej oceny materiału dowodowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać, że w postępowaniu przed sądem drugiej instancji doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa, zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż

mimo oczywistego nawet naruszenia przepisów, wyrok może być prawidłowy. Konieczne jest zatem wykazanie, że naruszenie prawa było tak oczywiste, iż już na pierwszy rzut oka można stwierdzić, że skarga kasacyjna zostanie uwzględniona (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Skarżąca niewątpliwie nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w powyższym rozumieniu. Przepis art. 446 § 4 k.c. nie określa kwoty zadośćuczynienia, które może być przyznane na jego podstawie ani żadnych kryteriów, według których sąd ma kwotę ustalić. Zawiera jedynie bardzo ogólną i ocenną wskazówkę w tym przedmiocie stwierdzając tylko, że ma być to suma „odpowiednia”. Ustawodawca pozostawił zatem sądowi znaczną swobodę orzecniczą w tym względzie, co prowadzi do stwierdzenia, wielokrotnie podkreślanego przez Sąd Najwyższy, że zakwestionowanie stanowiska sądu orzekającego w tym przedmiocie może być skuteczne jedynie w razie wykazania, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest w okolicznościach faktycznych sprawy rażąco i oczywiście „nieodpowiednia”, w świetle przyjętych w judykaturze kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia (porównaj między innymi wyroki z dnia 26 marca 1998 r. I CKN 591/97, z dnia 15 września 1999 r. III CKN 339/98, OSNC 2000/3/58, z dnia 25 lipca 2000 r. III CKN 842/98, z dnia 26 lipca 2001 r. II CKN 889/00 i z dnia 15 października 2002 r. II CKN 985/00, nie publ.). Tego jednak skarżąca nie wykazała, nie odnosząc się w żaden sposób do wypracowanych w orzecnictwie zasad i kryteriów ustalania wysokości odpowiedniego zadośćuczynienia oraz okoliczności, mających na to wpływ. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazała nawet dlaczego uważa, że w okolicznościach faktycznych sprawy kwota zadośćuczynienia zasądzona przez Sąd drugiej instancji jest rażąco wygórowana i jakie okoliczności mają wpływ na taką jej ocenę.

Nie wykazała również, że Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistego naruszenia pozostałych przepisów powołanych w skardze kasacyjnej, w szczególności art. 328 § 2 k.p.c. ani jaki to miało wpływ na treść wyroku, zważywszy, że uzasadnienie sporządzane jest już po jego wydaniu. Uzasadnienie

wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się w istocie do powtórzenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych, co nie jest wystarczające ani nie może być skuteczne. Pomija też utrwalone w judykaturze i przedstawione w powołanych przez skarżącą uchwałach Sądu Najwyższego zasady orzekania przez sąd drugiej instancji oraz sporządzania uzasadnienia wyroku w sytuacji przyjęcia za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

[aw]